

Prof. MUDr. Miloš Štejf, DrSc., FESC (*28. 5. 1929)

Vážený pane profesore, milý Miloši, není to dávno, co jsme spolu slavili v tom významném roce 1989 Tvé šedesáté narozeniny. Bylo to několik měsíců před tzv. sametovou revolucí a tenkrát jsme moc nevěřili, že se něco změní v československé politice. Oba jsme si již tenkrát uvědomovali, co pro nás znamená být žákem prof. MUDr. Miloše Štejfy jr.

Věř, ovlivnil jsi nejen nás, ale i řadu svých dalších žáků a spolupracovníků. A tak je dnes na nás, Tvých žácích, abychom se s úctou zastavili a vyjádřili svou vděčnost svému učiteli a tróufáme si říci i přáteli, který nám tolik dal, a to nejen v kardiologii. Vzpomínáme na naše společné začátky na II. interní klinice, kam byla v roce 1979 přechodně přemístěna koronární jednotka z I. interní kliniky, na Tebou nově vybudovaném oddělení jednotky intenzivní kardiologické péče oddělení 65. A začala krásná léta společného klinického výzkumu, kde jsme započali s hemodynamickým monitorováním nemocných s akutním infarktem myokardu a jejich racionální léčbou, se sledováním nemocných s chronickým srdečním selháním, testováním nových kardiologických léků a rozvíjením Tvých představ o akutní kardiologii. Nemůžeme zapomenout na Tvé široké znalosti z celé oblasti interní medicíny, oboru, který se dnes již těžko zvládne kompletně. Ty jsi to však dokázal a opakovaně při vizitách jak na koronární jednotce, tak na oddělení intermediální péče nás o tom přesvědčoval. Přestože se stala kardiologie Tvým osudem, vždy jsi viděl nemocného komplexně, nejen jako člověka s postižením srdce; vždy jsi nám říkal: „Dříve, než začneš vyvozovat důsledky ze složitých laboratorních údajů, podívej se na svého nemocného a promluv s ním“. A samozřejmě nemůžeme opomenout Tvé trpělivé vedení a v našich medicínských začátcích ani Tvé nesmlouvavé recenze našich prací. Nikdy Ti nezapomeneme, jak jsi nás uvedl do kardiologického světa, kde se vždy hrdě hlásíme k Tvým žákům, protože jméno Štejfa má v československé kardiologii, ale i v interním lékařství natrvalo značku nejvyšší kvality.

Pro mladší kolegyně a kolegy doplníme několik faktografických údajů z Tvého životopisu:

Promoce v roce 1953 na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Pak v letech 1954–1957 Banská Bystrica, Žiar nad Hronom, kde jsi prošel nejrůznějšími obory: interna, chirurgie, pediatrie, infektologie, praktický a závodní lékař. Poté jsi přešel na II. interní kliniku Fakultní nemocnice u sv. Anny a Lékařské fakulty Masarykovy univerzity – nejdříve jako

sekundář, pak primář, odborný asistent, docent a nakonec profesor. Mezitím bylo pětileté „intermezzo“ – expert na lékařské fakultě univerzity v Oranu v Alžírsku. Od roku 1979, jak jsme již uvedli, jsi byl vedoucím kardiologické jednotky intenzivní péče na II. interní klinice v Brně.

V roce 1990 jsi byl vyzván, abys převzal vedení I. interní kliniky, té kliniky, kterou v letech 1946–1969 vedl Tvůj otec, profesor Štejfa senior. Přinesl jsi mnoho nových nápadů, od přejmenování kliniky na I. interní kardioangiologickou kliniku, přes komplexní řešení kardiologie, dobudování lůžkových i ambulantních provozů, speciálních poraden až po vybudování echokardiografického a katetrizačního pracoviště. Rozvinul a prohloubil jsi spolupráci s Centrem kardiovaskulární a transplantací chirurgie. Počátky srdečních transplantací v Brně, přebudování angiologie a rozvoj invazivní a intervenční kardiologie jsou natrvalo spojeny s Tvým jménem.

Ve stručnosti hlavní oblasti Tvého medicínského zájmu: ischemická choroba srdeční (práce o angině pectoris jsou naprosto prioritní), akutní koronární syndrom, srdeční selhání, kardiovaskulární farmakoterapie a prevence. Publikoval jsi přes 200 článků in extenso, 25 monografií a skript, z nichž dvě vydání Anginy pectoris v Avicenu a tři vydání přehledné a originálně uspořádané Kardiologie v Gradě, byly neocenitelným pomocníkem v přípravě na atestace jak z vnitřního lékařství, tak z kardiologie. Počet vyzvaných přednášek jak na domácích, tak zahraničních sjezdech ani nelze přesně vyčíslit. Když jsme si orientačně zjišťovali počet citací v PubMed, vyšlo nám číslo kolem 106; k tomu pět obhájených grantů. Oceněním Tvé a nejen kardiologické práce je také 12 prestižních cen domácích i zahraničních fakult, odborných společností i státu.

Jako první prezident České lékařské komory (ČLK) jsi „na zelené louce“, bez sekretariátu a finančního zázemí, vybudoval fungující instituci. Dobře si pamatujeme na zchátralou vilu v Olomouci, ze které vzniklo reprezentační centrum ČLK, ale i na nekonečné debaty o postavení profesní komory či o dalším vzdělávání lékařů. Jednal jsi s ministry i premiéry několika českých vlád. Bylo to nesmírně zajímavé porevoluční období a já (JŠ) Ti děkuji, že jsem mohl být Tvým tiskovým mluvčím a vše s Tebou prožít. Nejen za to, ale za celý svůj postoj k medicíně, nemocným, studentům i mladým lékařům jsi byl oceněn titulem Rytíř ČLK a v roce 2007 Ti Česká kardiologická společnost udělila Libenského zlatou medaili. Jsi členem korespondentem

Pařížské lékařské společnosti, členem klubu „Asclepios (nyní ENOTT)“ a „Fellow“ Evropské kardiologické společnosti. Působil jsi aktivně jako člen a funkcionář výboru České internistické společnosti a výboru České kardiologické společnosti a jejich pracovních skupin, orgánů ministerstva zdravotnictví a Lékařské fakulty Masarykovy univerzity, člen atestačních komisí kardiologie a vnitřního lékařství. Jsi také členem několika redakčních rad a šéfredaktor a zakladatel *Kardiorevue*, kardiologického časopisu pro širší lékařskou veřejnost.

Vážený pane profesore, milý Miloši, oba jsme vděční osudu, že jsme Tě potkali a Tvou zásluhou odbornou i lidskou se stali přednosty dvou kardiologických klinik na brněnské lékařské

fakultě, že jsme mohli čerpat z Tvých nepřehledných moudrostí, které jsi nám předával jak v práci, tak i na mnohých společných cestách, kde jsi byl tím nejtolerantnějším a nejpohodovějším společníkem. Proto Tvé nynější jubileum budiž jen malým zastavením. Moc Ti přejeme hodně sil jak pro další odbornou pomoc mladším kolegům, tak i entuziastický elán a nekončící objevování nových poznatků a hlavně krás tohoto světa.

Ad multos annos!

Tvoji vděční žáci a přátelé

Jiří Vítovec a Jindřich Špinar